

Vissza a jövőből V.

Mini sci-fik

Telepátia

Dr. T. Géza biológus, akivel negyven éve együtt tanárkodtam, rám hagyott egy poros paksamétát, amit majdnem kidobtam egy heveny rendcsinálási buzgalom hatására. Annak idején magam is sokat foglalkoztam az úgynevezett paranormális jelenségekkel, így a telepátiával is, sőt bizonyos kísérleteket is végeztem diákjaimmal a gondolatátvitel terén. Természetesen tisztában voltam azzal, hogy a materialista tudomány sohasem fogja elismerni a telepátia lehetőségét, hiszen a szellemi energia terjedését még soha nem lehetett egzakt módon mérni, igazolni, ráadásul a különböző spiritiszta mozgalmak alaposan lejáratták magát az elméletet is, miszerint lehetséges a kommunikáció pusztán gondolati úton. Az kiderült, hogy az agytevékenység részben kémiai, részben elektromos jellegű, de a tudósok kizárták annak lehetőségét, hogy az agy, akár egy kis teljesítményű rádióadó, valamilyen frekvencián energiát adjon le egy másik agy felé, vagyis „adást sugározzon”. Belapoztam barátom írásaiba, s egyre nagyobb izgalom fogott el, ugyanis Géza szerint az emberiség az „Aranykorban” még telepatikus módon kommunikált, és valamilyen genetikai torzulás következtében veszítette el ezt az örökletes képességét, és tért át a nyelvi közlésre, melyből aztán a bábéli zűrzavar és a hazugság lehetősége is származott, hiszen gondolatátvitellel nem lehetséges hazudni. Tetszett az elmélet, de hát az ember annyi izgalmas teóriát olvas, amelyre nincsen bizonyíték! Ámde barátom feljegyzései között találtam bizonyos állatkísérletekre vonatkozó anyagokat is, melyek szerint az egy fajhoz tartozó emlősállatok ma is képesek telepatikus úton kommunikálni egymással, vagyis ebben a tekintetben akár

„felsőbbrendűnek” is számíthatnánk őket az emberrel szemben. Felhívtam néhány tudós barátomat, de mind kinevetett, abszurdnak találta az ötletet. Én azonban, valahányszor kutyám hosszan, meredten néz a távolba, arra gondolok, most éppen fajtársaival kommunikál. Nem ugat, nem mocorog: befelé figyel. Beszélget.

Alternatív történelem

Viszonylag ritkán találkozom régi barátaimmal, korunknál fogva nehezen mozdulunk ki, meg amúgy is pontosan tudjuk, csak jókat szitkozódni a politikai helyzet, a közállapotok és a növekvő nyomor miatt. Történész barátom is vidéki magányba húzódott vissza, csodálkoztam is, amikor felhívott telefonon és beszámolt arról, hogy nagy műve végre meg fog jelenni, és örülne, ha írnék róla néhány elismerő sort valamelyik lapba. Meg is érkezett egy hét múlva a vastag könyv, a címe pedig Alternatív történelem volt – elég semmitmondó ahhoz, hogy egy darabig ki se nyissam, majd végképp elfeledkeztem róla – bekerült a várolistán lévő, elolvasandó könyvek kupacába. Telt-múlt az idő, egyszer csak olvasom az újságban, történész barátom váratlanul elhunyt, már el is temették. Rám tört a nagy lelkiismeret-furdalás, szégyenkeztem feledékenységem miatt, és előkotortam a könyvet, melyről egyébként címe alapján azt hittem, valami új történelemoktatási koncepcióról van benne szó. A szerző a könyvben különböző történelmi fordulópontokat vizsgált meg, kiindulva abból a kérdésből, mi lett volna, ha a magyarság nem indul el nyugatra új hazát keresni, ha nem tér át keresztény hitre, ha átengedi a tatárokat harc nélkül, a törökkel együtt a Habsburgok ellen fordul, ha Kossuth nem mondja ki a trón-

fosztást, ha Magyarország nem lép be a két világháborúba, és így tovább. A végkövetkeztetés volt a legérdekesebb: csak az utolsó száz év téves döntéseit figyelembe véve Magyarország ma nagyobb lenne, mint az egykori Osztrák-Magyar Monarchia, körülbelül százhusz millió lakossal, és Európa legerősebb nemzete nem a német lenne, hanem a magyar, nyelvünket pedig egész Európában kötelező lenne második nyelvként tanítani. A könyvről egyébként egyetlen sor kritika, ismertetés nem jelent meg – most pótolom ezt a magam részéről, nyugodjék békében öreg barátom, szép álmaival.

Budapest, 2017, egy átlagos nap

Kovács Attila, harmincnégy éves férfi, az Amerikai és Európai Egyesült Államok polgára érvényesítette aznapi hitelkártyáján a reggeli fejadag elnyert pontjait. A tizenkét négyzetméteres luxuslakás számítógépe működésbe hozta a fali ételautomatát. Kovács Attila sietve étkezett, majd bekapcsolta a riasztóberendezést és az egyszemélyes gyorsliftten lement a parkolóba, ahol páncélozott gépkocsija várt rá. A férfi bekapcsolta a fedélzeti géppuskát, gránátvetőt, majd a lehető legnagyobb sebességgel áthajtott a városon, kikerülve a hajléktalannak, koldusok, fegyveres rablók csoportjait, valamint az iszonyatos bűzt árasztó, hatalmas szemétdombokat. Nyitva tartó üzlet már alig volt, csak a bankok, kaszinók és ékszerboltok előtt álló tankok tanúsították, hogy az egykori magyar főváros még létezik. K. Attilának jó napja volt, nem keveredett tűzharcba és talált olyan hidat, amelyen még a nappali órákban némi baksis ellenében át lehetett hajtani. A kiváltságosok körébe tartozott, és ez némi büszkeséggel töltötte el: hitelkártyáján ebéd és vacsora opciója is szerepelt, de ebédjét már a Global Bank kátrinájában fogyasztotta el, ízletes rántott leves és kínai almakompót-konzerv növelte az alkalmazottak kalóriaszintjét. K. Attila elégedett volt magával és életével, talán néhány év múlva családalapításra is kap engedélyt a banktól, melynek elnökétől, Kolompár Ignáctól személyes ígéretet is kapott, sőt pályázatát is kedvezően fogadták egy húsz

négyzetméteres lakótérre, melyhez egy tévéfal is tartozott, kétezer reklámcsatornával. K. Attila csak sajnálni tudta szerencsétlen őseit, akik nem részesültek ilyen megható, az élet minden területére kiterjedő gondoskodásban. Hazafelé vetett egy pillantást a városalapító, Demszky Gábor monumentális szobrára, aki nélkül mindez nem valósulhatott volna meg.

Treuga Dei

A papok, filozófusok és államférfiak évezredekkel keresztül álmodoztak az örök békéről, Isten békéjéről, de mindig akadtak olyan népek és vezérek, amelyek és akik háborúval akarták megszerezni mások földi javait és életterét. A Világállam megalakulása után a Bölcsek Tanácsa memorandummal fordult a világkormányhoz, melyben felszólította az összes népet, fejezzék be az emberirtás minden formáját, tiltsanak be minden fegyvert. A felhíváshoz az összes világvallás csatlakozott, a Treuga Dei elnevezésű chartát minden tekintélyes szervezet vezetője aláírta. A Treuga Dei a keresztény középkorban fegyvernugvást jelentett, elsősorban vallási ünnepek idejére, s ezt a jogvédők a huszonegyedik században úgy értelmezték, hogy a fegyverek használatát nem szabad betiltani, mozgalmukat támogatták a fegyvergyártó országok és multinacionális cégek is, a jogos önvédelemre hivatkozva. Végül is a Világállam mindenféle tűzfegyvert betiltott, de engedélyezte a nem kémiai hajtóanyagú fegyverek használatát, vagyis a szűrő- és vágóeszközöket, illetve az íjat és parityt. A lőfegyverek gyártói és kereskedői ebbe nem nyugodtak bele, beindult az illegális kereskedelem, és a Világállam nyilakkal és lándzsákkal felfegyverzett rendőreit valósággal lemészárolták az első hónapokban. A Treuga Dei azonban elnyerte az emberek bizalmát és egyetértését, az atomfegyverekkel kérkedő tagállamok vezetőit elevenen megsütötték, a keresztény és muszlim inkvizíció pedig házról házra járva kutatta fel és semmisítette meg a tűzfegyvereket. Megvalósult az emberiség régi álma – kitört az örök béke. A Világállam lélekszáma csakhamar elérte a kritikusnak számító harminc milliárdot, éhínségek és jár-

ványok törtek ki. Ekkor a Bölcsek Tanácsa újabb ajánlást tett, melynek hatására a világkormány felfüggesztette a Treuga Deit, és az új világháború néhány év leforgása alatt tíz milliárddal csökkentette az éhes szájak számát. A kedvező tapasztalatok alapján a világkormány úgy döntött, húsz éven át lesz mindig fegyvernugvás, de minden ciklus után öt évig engedélyezik a világháborút, mert a hagyományos emberirtó eszközök nem tudják biztosítani az optimális populáció létszámát. A törvény megalkotója Béke Nobel-díjat kapott, valamint Imre Kertész holocaust-emlékérmét.

A titkos záradék

A lisszaboni szerződést jóváhagyó ír népszavazás után egy angol lap kiszivárogtatta a szerződés titkos záradékának egyes részleteit. Ezek szerint 2010. január elsejétől minden önkényuralmi jelkép szabadon viselhető, de csak párosan: így például a horogkereszt csak vörös csillaggal együtt, mert így gyűlöletkeltő tartalmuk kioltja egymást. A templomok, mecsetek, zsinagógák tetején együtt kell elhelyezni a keresztet, a Dávid-csillagot és a félholdat a kölcsönös megértés, párbeszéd és együttműködés jegyében. Az Európai Unió tagállamainak közterületein minden feliratnak az Unió összes hivatalos nyelvén szerepelnie kell, a feliratok meglétét és nyelvhelyességét utazó uniós biztosok fogják ellenőrizni. Ez utóbbi rendelet ellen máris tiltakoztak a szlovák EP-képviselők, bár a titkos záradék létezését José Manuel Barroso nyomatékosan cáfolta. A magyar országgyűlésben heves vita bontakozott ki, az ellenzék kifogásolta a pályázat nélküli közbeszerzési eljárást horganyzott, sárgaréz, illetve aranyozott vallási jelképekre, melyeket a templomokon, mecseteken és zsinagógákon kell majd elhelyezni, hiszen az MSZP-közeli cég költségvetésében túlzottnak találták a félholdak és Dávid-csillagok gyártási és elhelyezési árát, mintegy százmilliárd forintot. A történelmi egyházak heves tiltakozását ugyan nem vették figyelembe, viszont az Európai Ateisták Szövetsége (EASZ) követelését támogatta az Unió szocialista frakciója, nevezetesen azt az igényt, hogy logójukat, az áthúzott nullát is

helyezzék el a vallási jelképek mellett, de legalább templomaikon, a bevásárlóközpontokon hirdethessék, hogy Európa többsége ateista.

Az internet vége

A Világállam kormányzója a tanács elé terjesztette a javaslatot, miszerint az internetet azonnal be kell tiltani, mert az emberiség fejlődésére kifejezetten ártalmas a találmány, mely szinte megszüntette a személyek közötti valószínű érintkezést, már óvodás korban súlyos függőséget okoz, sőt az orvosok egyre növekvő számú esetben diagnosztizáltak visszafordíthatatlan végtagsorvadást a képernyő előtt ülő, mindössze ujjukat használó internethasználóknál. A számítógépipar és az internetszolgáltatók lobbija azonnal tiltakozott, világméretű sztrájkhullám bontakozott ki, az internet betiltása egymilliárd munkahelyet veszélyeztetett, de a világrendőrség erélyes fellépéssel véget vetett a megmozdulásoknak, a Világtanács pedig jóváhagyta a teljes internettiltalmat. Az emberek kétségbeesetten bolyongtak a lakásban, mintha legjobb barátjukat veszítették volna el, de a világrendőrség házról házra járva begyűjtötte a gépeket és lerombolta a világháló szolgáltató központjait. Felvirágzott viszont a faxgépek és telefonok gyártásának ipara, sőt egyre többen tértek vissza a rádiózás és tévézés régi szokásához. A sikeren felbuzdulva a Világtanács újabb reformlépésre szánta el magát. Rádöbrent, hogy felesleges oly sok rádió- és tévécsatornát üzemeltetni, tökéletesen elegendő egyetlen közszolgálati rádió és televízió üzemeltetése. Ez megint nagy felháborodást váltott ki, a helyi zavargásokat azonban megfékeztek. Az emberek bosszúsan és keserűséggel telve hallgatták a rádió egyetlen műsorát és nézték a világtévé unalmas bemondóit, aztán unalmukban elkezdtek összejární rokonok és barátok, zenével és versmondással szórakoztatták egymást, vagy éppen kártyáztak, sakkoztak, érdekes történeteket meséltek. Nyugodtabb és békésebb lett a világ, úgyhogy azt már alig követte ellenállás, hogy kisvártatva betiltották a faxgépek és telefonok használatát is. Az iskolák udvarán az indiánok füstjelzésének módszerét gyakorolták,

és visszakerült a tananyagba a Morse-ábécé. Az emberek végre belátták, hogy egyáltalán nem fontos, mi történik máshol a Földön, megerősödtek a helyi kultúrák – így szűnt meg a Világállam, mint a nagy angol költő írta egykor, „nem bummal, hanem nyűszítéssel”.

Földön kívüli macskák

A macskák rejtélyes viselkedéséről évezredek óta születnek érdekes magyarázatok. Tény, hogy ez az egyetlen olyan háziállat, amelyet egyes vallások szentként tiszteltek, másrészt kivívta magának azt a különleges jogot, hogy szabadon kóboroljon mindenféle ellenőrzés nélkül, és csak étkezés céljából térjen haza. Más a helyzet a szobacicákkal, amelyek rabságra vannak kárhóztatva, de még náluk is felfigyeltek arra, hogy szívesen tartózkodnak elektromos berendezések tetején vagy mellett, mintha titkos üzeneteket fogadnának és adnának a villanyvezetékeken keresztül. Akinek már volt macskája, azt is tapasztalhatta, hogy a macskák állandóan figyelnek bennünket, embereket, és tekintetükből nem annyira kíváncsiság tükröződik, hanem hideg és némiképp gunyoros vizsgálódás. A macskák tekintélyüket a rágcsálók irtásának szakértelme miatt nyerték el, s emiatt másik szenvedélyüket is megbocsátjuk, nevezetesen azt, hogy az énekesmadarak fogyasztása sem áll távol tőlük.

Egy amerikai UFÓ-magazin felröppentette azt az elméletet, hogy a tőlünk távol élő, intelligens lények „kémei” a macskák, amelyek beférköztek az emberek bizalmába, és telepátiás úton vagy rádióhullámok segítségével közvetítenek képeket a földi emberek életéről, vagyis szemük apró, de éles képet biztosító kamerákként működnek. A cicakedvelők és macskabolondok egy részének tetszett a hóbortos ötlet, de a macskaszerezetők többsége elutasította a feltételezést, a tudósok pedig rögtön ízekre szedték a nevetséges elméletet, mondván, ilyen alapon a madarak sokkal valószínűbb földön kívüli kémek lehetnének évezredek óta. William Crofter, akinek nevéhez fűződött az elmélet, azzal védekezett, hogy a macskák intelligenciája jóval nagyobb a mada-

rakénál, de ez már senkit sem érdekelt, hiszen naponta születnek új elképzelések az „idege-nekről” és földi kapcsolataikról. Csak néhány emberhez jutott el a hír, hogy William Crofter brutális gyilkosság áldozata lett kaliforniai otthonában. A halottkém szerint Croftert megkínozták, mielőtt megölték, és holttestéből saját macskáit is lakmározta. Mivel erőszakos behatolásnak nem volt nyoma, a rendőri jelentésben már önkezűség gyanúja merült fel, és az ügyet hamarosan lezárták. Később egy horrorfilmet is forgattak Crofter macskáit címmel, de a film óriási bukott a Macskaszerezetők Világszövetségének bojkottja és ellenkampánya miatt. Jobb, ha Crofter nevét ki sem ejtjük saját macskáink előtt, mert rögtön felborzolja szőrét, fújni kezd, és idegesen csapkod a farkával.

Infláció

A 2008-2009-es nagy gazdasági világválságnak sehogyan sem akart vége szakadni, még 2013-ban is folyamatosan csökkent az amerikai és európai GDP, egyedül Kína növekedett tovább, mintha mi sem történt volna. Soros György már 2009-ben megjósolta, hogy Amerikának át kell adnia Kínának a világ vezetését. És valóban: Amerika és Európa annyira eladósodott, hogy az IMF képtelen volt új forrásokat bevonni, és az államok közvetlenül Kínához folyamodtak kölcsönökért. Elértéktelenedett a dollár és az euró is, elképesztő mértékű infláció söpört végig a világon, szerencsések voltak azok az országok, amelyek nem tartoztak sem az euró- sem pedig a dollárövezetbe. Kína valamilyen érthetetlen okból hatalmas, vissza nem térítendő segínyt nyújtott Magyarországnak, s ettől nemcsak a magyar gazdaság teljesítménye nőtt ugrásszerűen, hanem a forint is döbbenetesen megerősödött. A bankárok a fejüket fogták, amikor egy forint egyenértékű lett egy dollárral, majd egy svájci frankkal, de amikor egy forintért már nem akartak egy eurót sem adni, a nyugati bankok többsége csődöt jelentett, és a feldühödött amerikaiak és európaiak utcai máglyákon égették el az értéktelen bankjegyeket. 2014-ben azonban, minden korábbinál fondorlatosabb csalással, ismét a baloldal győzött Magyarországon,

és első lépésként belépett az euróövezetbe. Ezzel megmentette Európát, a magyaroknak pedig türelmesen elmagyarázta a visszatérő Oszkó Péter pénzügyminiszter, hogy ezért a gesztusért a világ örökre hálás lesz. 2015-re az euró ismét 300 forintra emelkedett, a pénzügyminiszter pedig megkapta a legmagasabb amerikai, brit, francia és német kitüntetések, sőt utcát is neveztek el róla Oslóban.

Rememo

2014-ben dobta piacra az egyik nagy gyógyszergyár a Rememo nevű emlékezetfrissítő készítményét. A szakemberek a szokásos kétkedéssel fogadták a széles körben reklámozott szert, melyről azt állították a forgalmazók, hogy napi egy pirula beszédése után néhány hónap múlva annyira javul a memória, hogy tetszés szerint felidézhető bármely elfeledettnek hitt emlék, sőt a klinikai kísérletek során bebizonyosodott, a gyógyszert rendszeresen fogyasztók bármely elolvasott szöveget képesek hibátlanul felidézni. A Rememo rögtön népszerűvé vált a diákok körében, de rákaptak a színészek is, az idegen nyelvek tanulása terén pedig kifejezetten káprázatos eredmények születtek olyannyira, hogy a nyelvtanárok világszerte tiltakoztak a Rememo ellen. A magyar tudományos elit sokáig vitatta a memóriaserkentés hatékonyságát, az Európai Unió megpróbálta védővámokkal elejét venni a gyógyszer terjedésének, de a különböző drogoknál is népszerűbb pirulák világhódító útját nem sikerült eltorlaszolni. Természetesen megjelentek a hamisítványok is, például az úgynevezett „egynapos Memo”, amely mindössze egyetlen napig tárolta a szükséges információkat – például egy vizsga erejéig, ám egy nap elteltével a diák ugyanolyan tudatlan lett, mint volt a sikeres vizsga előtt. Az egynapos Memo vevőkörébe tartoztak a politikusok, szónokok, prédikátorok is, akik megszabadultak saját leírt beszédek betanulásának iszonyú terhétől.

A Rememo azonban valódi diadalt az idősök körében aratott, akik pontosan felidézheték nosztalgikus gyermek- és ifjúkori emlékeiket. Drasztikusan megcsappant a tévénezők

száma is, mert az embermilliók sokkal nagyobb örömet leltek saját életük eseményeinek felidézésében, mint mások által kitalált, ostoba történetek szemlélésével. A Rememo hatására világszerte visszaesett a termelés és a fogyasztás, a nagyhatalmak vezetői titkos tanácskozásukon megegyeztek abban, hogy a Rememo káros az egészségre, így hát sürgősen betiltották, majd ugyanaz a nagy gyógyszergyár világbanki segítséggel piacra dobta a „4get” (forget) fantázianevű tablettát, mely mindenki számára jótékony feledést biztosított. Így történt aztán, hogy 2014 után minden állam élén ugyanazok a vezetők állhattak egészen halálukig, mert a választók képtelenek voltak visszaidézni, mi is történt az előző négy évben. Ismét megnőtt a tévénezők száma, örvendeztek a nyelvtanárok, csak a diákok búslakodtak, no meg a színészek, szónokok, prédikátorok.

Örökké élni

A világ leggazdagabb embere Ahmed Tajjib volt 2025-ben, de ezt kevesen tudták, miként még kevesebben hallottak valaha is Pandzsúriáról, arról a királyságról, mely Kína és India közé beékelődve több aranyat és gyémántot rejtett hegyeinek gyomrában, mint amennyit Dél-Afrika valaha is ki tudott bányászni. Ahmed király nem kedvelte a nyilvánosságot és egyetlen használható fénykép sem készült róla, mert a lesifotósokat rövid úton lelőtték a pandzs testőrök. Ahmed királynak nem voltak különösebb kedvtelésesei, nem volt sem háreme sem flottája, repülőgépe. 1947-től állt országa élén, amióta az angolok kivonultak Pandzsúriából. Ekkor lett Ahmed, az egyszerű vízvezeték-szerelő, a függetlenségi harc hőse az új király, negyvenhét évesen. Mivel a király 2000-ben már századik születésnapját ünnepelte, szinte minden évben elterjedt halálhíre, ám a király – bár sorra eltemette gyermekeit és unokáit -, még 2025-ben is kiváló egészségnek örvendett azok szerint, akiknek az a különös kegy jutott, hogy szemtől szemben láthatták. Persze sokan állították, hogy már régen nem él, hogy titkolják a halálát és valójában testét egy mauzóleumban őrzik, de az

udvar hivatalos közleményeit és Pandzsúria törvényeit továbbra is Ahmed király jegyezte.

Senki sem ismerte Ahmed király nagy titkát: ő volt az a szerencsés ember, akinek udvarában Sir Leopold Hunter, a Nobel-díjas biológus élete utolsó éveit töltötte. Hunter genetikai kutatásaiért kapta a díjat, és Ahmed bőkezűen támogatta a tudós kísérleteit, melyek célja az emberiség legnagyobb vágyának elérése volt: örökké élni.

Amikor Sir Leopold átadta az elixirt királyi jótevőjének, aligha sejthette, hogy már másnap gyászjelentést adnak ki haláláról, és halandó porhüvelyét pandzs szokás szerint átadják a keselyűknek. Ahmed király nem akart senkivel osztozni az öröklétben. Testének sejtjei folyamatosan megújultak, akár egy ifjú ember sejtjei, génjeinek módosult kódjából kitörölték az elkerülhetetlen leépülést, majd halált. Csak egyetlen dologra kellett vigyáznia: nem érhetne semmiféle végzetes baleset. Ezért nem mozdult ki soha lakosztályából. Sem betegség, sem öregség nem árthatott neki, csak fegyver, mérég, esetleg valamilyen ostoba baleset. Ahmed tudta, hogy néhány év múlva népe istenként fogja imádni, s az idő múlásával ő lesz a világ valódi ura, végtelen hatalom és bölcsesség birtokában.

Egy napon Ahmed király éppen abban a helyiségben trónolt, ahová még a király is gyalog jár, s bosszankodva tapasztalta, hogy a vécé-tartály dugója kiakadt, folyamatosan zubog a víz. Hirtelen eszébe jutott egykori szakmája, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy saját királyi kezével javítsa meg az öblítőtartályt. Felállt a vécésészére, s már csaknem készen volt a művelettel, amikor megcsúszott, és olyan szerencsétlenül esett le, hogy fejét a fürdőkád királyi keselyűket ábrázoló arany-szobraiba ütötte.

Így lett Pandzsúria uralkodója 2025-ben az első és utolsó ember, aki majdnem örökké élt.

Gyurcsány 80 éves

Gy.F. (1961) közgazdász, nagyvállalkozó 2041 őszén is megtartotta hagyományos előadását a budapesti Corvinus Egyetemen. A nyolcvan éves egykori miniszterelnök, a GAZ-PROM nyugdí-

jas alelnöke elérzékenyülten emlékezett meg magyar származásáról, majd vörös szegfűkből kötött koszorút helyezett el volt harcostársai sírján az országház helyén épült bevásárlóközpont pantheonjában. Az idős politikust és üzletembert az úgynevezett magyar törzs néhány rezervátumban élő tagja anyanyelvén köszöntötte, és ELKÚRTAD, FERI! feliratú táblákkal és népi rigmusokkal szórakoztatta. Délután a Tienanmen (volt Kossuth) téren a Csu Cseng teázó előtt hosszú sorok vártak Gy.F.-re, aki dedikálta After Őszöd című nagyszerű önéletrajzát. A vezető napilap, a People's Freedom újságírójának kérdésére Gy.F. elmondta, a hosszú élet titka a jó lelkiismeret, az őszinteség, a rendszeres futás és a sok pénz.

Kedves meglepetésként az agg Demszky Gábor, Budapest örökös főpolgármestere Gy.F. jelenlétében avatta fel a volt miniszterelnök ifjúkori szobrát a Sándor-palota előtt. A szobrász azt a történelmi pillanatot ábrázolja, amikor Gy.F. döntésének súlya alatt roskadozva meghozza a legnagyobb áldozatot, és elindul a palota felé, hogy legalább egyetlen ígéretét beváltsa.

A jövő század novellája

Tatangi B. Dávid, az Euromagyar Genetikai Intézet professzoraként 2104-ben olyan felfedezést tett, mely alapvetően meghatározta a harmadik évezred további történetét. Tatangi hosszú évek kísérletei után rájött, hogy az emberi sejtben megtalálható genetikai kód pontos információt képes szolgáltatni az illető egyed várható élettartamáról. Természetesen ez az adat nem használható, ha az illető egyén baleset vagy súlyos fertőző betegség áldozataként kell, hogy elhunjon.

Az Euromagyar Találmányi Hivatal azonnal levédte a felfedezést és a tesztmodszert, így Budapest az emberiség számára afféle delphoi jósdává vált: csak az EGI-től kaphattak hiteles információt a világ legfontosabb személyei, akik számára létérdek volt (szó szerint), hogy létük lehetséges korlátaival megismerkedve gazdálkodjanak a számukra rendelkezésre álló földi idővel.

Tatangi B. Dávid néhány év múlva a világ leggazdagabb embere lett, s eurómilliárdjai révén az egykori Kárpát-medence nemcsak fel-

virágzott, de a világ legirigyeltebb régiója lett. Az Európai Unióban – mely ekkor már Kínával és Indiával volt határos – a legkedveltebb világnyelvvé a magyar lépett elő, messze maga mögé utasítva az angolt, a németet, az orosz és a kínait. Beteljesült Örkény István jóslata: ekkor volt legjobb magyarnak lenni.

A Tatrangi-féle kódszám a hivatalos ügyintézés legfontosabb adata lett, hiszen mindenki a várható életkora szerint jártak el a hatóságok és intézmények, megpróbálván kiegyenlíteni az élet igazságtalanságait. Akinek például csak harminc évet irányzott elő a Teremtő, annak nem kellett nyugdíj- és társadalombiztosítási járulékot fizetni és adókedvezményt kapott, akinek pedig mindössze húsz évet szánt a sors, annak csak akkor kellett iskolába járnia, ha éppen kedve volt hozzá – és így tovább.

Akadnak persze fanatikus fundamentalisták, akik istenkísértésnek, a sorssal való szembe- szegülésnek érezték az emberi jövő kutatását, s nem voltak hajlandók magukat és családtagjaikat alávetni az EGI-tesztnek, annak ellenére, hogy időközben világszerte kötelezővé vált a várható élettartam vizsgálata. Miután azonban Tatrangi boldog nagyapa, sőt dédapa lett, 85 éves korában titokban elvégezte önmagán az EGI-próbát. Aztán még kétszer megismételte, mert nem hitt a szemének. A teszt szerint már 32 évvel korábban, ötvenhárom esztendősen meg kellett volna halnia.

A Tatrangi-család népes, kiterjedt és dús- gazdag volt, de minden sikerüket Dávidnak köszönhették, aki felfedezését éppen 2104-ben, ötvennégy évesen tette. Vagyis egy esztendővel az EGI-tesztben jóslott halála után.

Tatrangi B. Dávid rádöbbsent, hogy valami hiba csúszott a számításba. A legnagyobb titoktartás mellett elvégeztette a tesztet közvetlen munkatársain is. Itt szintén elképesztően nagy eltérések mutatkoztak az eredeti jóslat-

hoz képest – többségük jócskán túlélte a prognosztizált kort.

Ekkor felmerült a nyugtalanító kérdés: vajon mi a magyarázata annak, hogy a világ népességének statisztikai mutatói az EGI-teszt tökéletes megbízhatóságát erősítették meg?

Tatrangi B. Dávid konzultációra hívta a világ legismertebb genetikusait, majd többször is végigfuttatták a teljes számítógépes programot. Nem találtak semmiféle hibát – ám közben valaki kiszivárogtatta a hírt, hogy valami baj van az EGI-teszttel, s a fundamentalisták rögtön heves sajtótámadásokat intéztek az egész módszer ellen.

A programban részt vevő államok, szervezetek egymás után mondták fel az egyezményeket, szerződéseket, és az Euromagyar Genetikai Intézet csődbe került. Tatrangi B. Dávid váratlanul elhunyt, egyesek szerint öngyilkos lett.

Jó néhány évvel később egy orvos-pszichológus kezdett el foglalkozni az EGI történetével, s tanulmányában arra a meglepő eredményre jutott, hogy az EGI-teszt működésének magyarázata nem genetikai, hanem pszichológiai természetű. Ha valakivel közlik, hogy ekkor meg ekkor minden valószínűség szerint meg fog halni, akkor a tudat ennek megfelelően átprogramozza az emberi szervezetet, s valósággal „beállítja” az életfunkciókat és az életritmust a megadott időtartamra. Más szóval: a hit csodálatos és sokszor megmagyarázhatatlan ereje működött itt.

A Világállam törvényt hozott a prognosztikai génkutatás teljes leállításáról, majd a fundamentalisták további nyomására magát a génkutatást is betiltották.

És azóta ismét boldogan él az emberiség, mert mindenki abban reménykedhet: örökké él. Vagyis, mint a mesében: boldogan éltek, míg meg nem haltak.